

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์
เรื่อง

การศึกษาข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเขียนภาษาอังกฤษระดับประโยค
ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3

**A Study of Persisted Syntactic Errors in Writing of the 3rd Year Students
of English for International Communication Program**

โดย
ธนอมศรี เจนวิถีสุข

รายงานนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากเงินรายได้
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
ประจำปีงบประมาณ 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาหาข้อผิดพลาดซ้ำซากในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับประโยค เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด อันจะนำไปสู่การคิดค้นวิธีการแก้ไขการเกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว อันจะเป็นประโยชน์ในการฝึกฝนนักศึกษาให้ตระหนักถึงความแตกต่างของโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษและภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลหาความถี่ จำแนกเป็นร้อยละ โดยพิจารณาจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาโดยการสุ่มแบบมีระบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ผู้วิจัยจัดลำดับความถี่ประเด็นที่เป็นปัญหารุนแรงจำแนกเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซากรายบุคคล และรายกลุ่ม โดยเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด และวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่ค้นพบ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคในงานเขียนภาษาอังกฤษซึ่งคาดว่าผู้เรียนจะสามารถพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะการเขียนได้อย่างประสบผลสำเร็จต่อไปในอนาคต

จากการศึกษา ผู้วิจัยสรุปว่าข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเขียนระดับประโยคของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวนทั้งสิ้น 46 คน มี 4 ประเด็นดังนี้ 1) คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) 2) ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject and Verb Agreement) 3) กาล (Tenses) และ 4) คำบุพบท (Prepositions) โดยที่ข้อผิดพลาด 4 ประเด็นดังกล่าวมีความถี่สูงสุดทั้งในการวิเคราะห์รายกลุ่มและรายบุคคล

ส่วนในด้านการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนระดับประโยคของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่าเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ การตั้งสมมุติฐานการเรียนรู้ที่ผิดพลาด การละเลยต่อการนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มาใช้ในการเขียน และการไม่รู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ

ผลจากการวิจัย สามารถนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนเพื่อป้องกันการเกิดข้อผิดพลาดในประเด็นต่างๆ ที่ค้นพบ การหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดซ้ำซากในตัวผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อผลสัมฤทธิ์อันสูงสุดของการจัดการเรียนการสอน

Abstract

The aim of this research is to analyze the persisted syntactic errors found in the writing and to study the causes of those errors, which will lead to the solution to help students lessen those errors. The findings will enable students to be aware of the problematic areas in writing and thus, help in preventing such errors.

The 46 samples are the 3rd year students of English for International Communication Program, Foreign Languages Department, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, selected by simple random sampling method. Each of the samples produced 6 pieces of writing, in which the errors were analyzed and marked. Data was collected and analyzed by the percentage of the errors, and then ranked according to the frequency of both personal and group persisted errors, from the highest to the lowest. At the same time, the causes of those errors were analyzed.

From the study, 3,212 errors were found in the 276 pieces of writing from 46 students. The four highest-frequency areas of errors found are:

- 1) Determiners**
- 2) Subjects and Verb Agreement**
- 3) Tenses**
- 4) Prepositions**

The results from both personal and group analysis showed no difference. Moreover, it was found that the persisted errors in writing were resulted from the mother tongue interference, the false hypothesis and the ignorance of the correct sentence patterns of English structures, together with the lack of knowledge in grammatical rules.

The result of this study can be used as a guideline for instructional management to prevent those areas of errors and to minimize students' persisted errors for the ultimate goal of English learning and teaching.

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
Abstract	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทที่	
1 บทนำและความเป็นมาของปัญหาการวิจัย	1
1. บทนำ	1
2. จุดมุ่งหมาย	2
3. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
4. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
5. ข้อตกลงเบื้องต้น	3
6. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	4
7. นิยามศัพท์เฉพาะ	4
8. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
1. ข้อมูลทางภาษา	6
2. ข้อมูลซ้ำซากหรือข้อมูลถาวร	7
3. อันตรกิริยาหรือภาษาระหว่างกลาง	9
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	15
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
5 สรุปและอภิปรายผล	36
บรรณานุกรม	41
ภาคผนวก	43
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล	44
ภาคผนวก ข ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล	60
ภาคผนวก ค ตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษา	79

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดรายกลุ่ม	22
ตารางที่ 2 แสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดซ้ำซากรายบุคคล	33
ตารางที่ 3 แสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดซ้ำซากรายกลุ่ม	34

บทที่ 1

บทนำและความเป็นมาของปัญหาการวิจัย

1. บทนำ

ภายใต้บริบทของโลกยุคโลกาภิวัตน์ การติดต่อสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษากลางของโลก ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยให้การติดต่อสื่อสารระหว่างชนต่างเชื้อชาติต่างภาษาทำได้สะดวกมากขึ้น การสื่อข้อมูลข่าวสารทำได้รวดเร็วและหลากหลายวิธี อีกทั้งสภาวะทางเศรษฐกิจและการค้าระหว่างประเทศในปัจจุบันทำให้เราจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น การสื่อสารจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อการสื่อสารนั้นไม่มีข้อผิดพลาด เนื่องจากข้อผิดพลาดทางการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนก็ตามย่อมส่งผลให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารที่มาจากต่างวัฒนธรรมและต่างภาษาเข้าใจคลาดเคลื่อน หรืออาจเข้าใจสารนั้นผิดไปอย่างสิ้นเชิงก็ได้ ระดับความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นในภาษาพูดและภาษาเขียนนั้นแตกต่างกันออกไป ดังที่ Carolyn (2004) กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ระดับปัญหาของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนนั้นหนักกว่าการพูด เนื่องจากเมื่อสารถูกส่งไปยังผู้รับแล้วผู้เขียนจะไม่มีโอกาสอธิบายสารที่ตนเองตั้งใจส่งได้หากเกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ต่างจากสารที่ส่งโดยการพูด ที่ผู้พูดอาจใช้วิธีการต่างๆ เช่น อวัจนภาษา การโต้ตอบทบทวนคำพูด การอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจเมื่อเกิดปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีว่า ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเป็นปัญหาที่หนักมากสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จากการได้ปรึกษาพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษหลายๆ ท่าน จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากประสบการณ์การสอนที่มากกว่า 20 ปีของผู้วิจัยเอง ผู้วิจัยสรุปปัญหาได้ว่านักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมากไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดบางประเภทที่เกิดขึ้นในการเขียนระดับประโยคด้วยตนเองได้แม้จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ในการเขียนมาแล้ว ข้อผิดพลาดเหล่านี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนดูเหมือนครูผู้สอนไม่อาจแก้ไขได้อีกแล้ว ทำให้นักวิจัยด้านภาษาศาสตร์หลายคน เช่น สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2523) จรัส อุบล (2524) บำรุง ไตรรัตน์ (2540) Chutima Srichai (2002) ได้ศึกษาและวิจัยหาข้อผิดพลาดด้านการเขียนที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาไทย ผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด และยังส่งผลให้การสื่อสารระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารเกิดปัญหาเข้าใจสารผิดพลาดในระดับรุนแรงอีกด้วย

2. จุดมุ่งหมาย

เนื่องด้วยข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคภาษาอังกฤษเป็นข้อผิดพลาดซึ่งเป็นปัญหาด้านการเขียนของผู้เรียนชาวไทยซึ่งพบบ่อย ดังที่นักวิจัยและนักภาษาศาสตร์ เช่น วรรณารถ วิมลเฉลา (2544) อัจฉรา เฟ่งพานิชย์ (2545) เรียกว่าข้อผิดพลาดภาษาอังกฤษที่ใช้ผิดบ่อยๆ ของผู้เรียนชาวไทย กระนั้นก็ยังไม่มีการศึกษาต่อไปว่า ข้อผิดพลาดประเด็นใดบ้างที่เรียกว่าข้อผิดพลาดซ้ำซาก และจะสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้หรือไม่ ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งหวังที่จะศึกษาเพื่อสามารถตอบคำถามในการวิจัยดังต่อไปนี้

2.1 เพื่อหาประเด็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นซ้ำซากของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

2.2 เพื่อศึกษาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด อันจะนำไปสู่การคิดค้นวิธีการแก้ไขการเกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว

2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการพิสูจน์การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคในงานเขียนภาษาอังกฤษซึ่งคาดว่าผู้เรียนจะสามารถพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะการเขียนได้อย่างประสบผลสำเร็จต่อไปในอนาคต

3. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

3.1 เพื่อรวบรวมข้อมูลเป็นแนวทางให้แก่ผู้เรียนในการพัฒนาการเขียนและการเรียนภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต

3.2 เพื่อเป็นข้อมูลให้แก่ผู้สอนภาษาอังกฤษให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านการเขียนและให้ความสนใจกับปัญหาดังกล่าวเป็นพิเศษ

3.3 เพื่อให้ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาดทางโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นได้ตรงจุด และสามารถจัดเตรียมการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดอีกด้วย

3.4 เพื่อเป็นการเผยแพร่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคทางการเขียนชนิดที่เกิดซ้ำซากโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาและวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าว

3.5 เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในรายวิชาที่คล้ายกัน เช่น การเขียน1 การเขียน2 การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย การแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป

4. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 2 ด้านดังนี้คือ

4.1 ขอบเขตด้านข้อมูล

4.1.1 ประชากร

ประชากรกลุ่มทดลองได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ผ่านการเรียนวิชาการเขียน 1 การเขียน 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษอื่น ๆ มาเป็นระยะเวลามากกว่า 2 ปี ตามหลักสูตรปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงแตกต่างจากนักศึกษาทั่วไปอันจะส่งผลต่อความถี่และประเภทของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคภาษาอังกฤษที่พบในการวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษ

4.1.2 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักศึกษากลุ่มทดลองผลิตงานเขียนจำนวน 6 ชิ้นเพื่อนำมาวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยค โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 6 สัปดาห์ โดยทำการทดสอบสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ในการดำเนินการทดลองแต่ละครั้ง นักศึกษากลุ่มทดลองจะมีเวลา 1 ชั่วโมง ในการผลิตงานเขียนตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ณ สถานที่จัดเตรียมไว้เพื่อทำการทดสอบโดยเฉพาะ ซึ่งสถานที่ดังกล่าวจะจัดเป็นสถานที่สอบโดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทดสอบมากที่สุดเพื่อขจัดปัญหาตัวแปรแทรกซ้อนที่จะเกิดขึ้น นักศึกษากลุ่มทดลองจะต้องเขียนงานครั้งละหนึ่งชิ้นโดยไม่ใช้พจนานุกรมหรือเอกสารอ้างอิงใด ๆ ซึ่งงานเขียนที่จะนำมาวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคนั้นจะมีจำนวนคำอยู่ประมาณ 100 คำ จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคและจัดลำดับความถี่ของข้อมูลทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มเพื่อศึกษาถึงการเกิดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคซ้ำซากและสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยจะศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคที่ปรากฏความถี่สูงสุด 4 อันดับแรกภายหลังจากการวิเคราะห์งานเขียนที่ผลิตโดยนักศึกษากลุ่มทดลองและศึกษาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด เพื่อเป็นแนวทางในการหาวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคของนักศึกษากลุ่มทดลองได้หรือไม่ในโอกาสต่อไป

5. ข้อตกลงเบื้องต้น

5.1 งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคเพื่อนำไปสู่การหาวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยการสร้างบทเรียน CAI สำหรับผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ให้กับนักศึกษากลุ่มทดลองของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 สาขา

ภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยเท่านั้น ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

5.1.1 นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีพื้นฐานความรู้ที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัย คือเป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง และได้ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษชั้นสูงตามหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีมาแล้วมากกว่าร้อยละ 70 ของรายวิชาทั้งหมด ซึ่งรวมถึงวิชาการเขียน 1 วิชาการเขียน 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ ซึ่งเอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมาพอสมควรก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมในการดำเนินการวิจัย

5.1.2 ผู้วิจัยต้องการศึกษาเฉพาะเป็นกรณี (Case Study) ของนักศึกษากลุ่มนี้เพียงกลุ่มเดียวก่อน เพื่อต้องการทราบข้อมูลพื้นฐานของการศึกษารั้งนี้ โดยผู้วิจัยจะไม่แปรผลของการศึกษารั้งนี้ครอบคลุมไปยังประชากรกลุ่มอื่นๆ

5.1.3 นักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยสามารถศึกษาได้อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากผู้วิจัยแบ่งวิธีการวิจัยเป็น 2 ช่วง คือภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 และภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

5.2 ในการวิจัย ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคภาษาอังกฤษในการเขียนเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.2.1 วิเคราะห์งานเขียนที่ผลิตโดยนักศึกษากลุ่มทดลอง โดยอ้างอิงหนังสือ A Grammar of Contemporary English และ หนังสือ The Bible of English Grammar เพื่อหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยค และจัดอันดับความถี่

5.2.2 ระบุสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด

5.2.3 เลือกข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด 4 อันดับแรกมาเป็นข้อมูลในการสร้างบทเรียน CAI แบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน (เป็นการศึกษาต่อเนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้)

6. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ซึ่งระดับความรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างสามารถจัดอยู่ในระดับกลาง-ค่อนข้างสูง อีกทั้งผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษและได้ฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาพอสมควร

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

7.1 นักศึกษากลุ่มทดลอง หมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2550-2551

7.2 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยค หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการจัดเรียง หน่วยคำและคำศัพท์เป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี อนุประโยค และประโยค โดยแต่ละส่วนมีความสัมพันธ์ต่อการในการสร้างประโยค ดังนั้นประเภทของข้อมูลข้อผิดพลาดที่นำมาวิเคราะห์นั้น จะต้องปรากฏในระดับประโยคเท่านั้น ซึ่งหมายความว่า ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะไม่ศึกษา ข้อผิดพลาดประเด็นอื่นๆ ที่ปรากฏในงานเขียน

7.3 ข้อผิดพลาดซ้ำซาก (Persisted Error) หมายถึง ข้อผิดพลาดในการเลือกใช้ส่วนประกอบ ของโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ปรากฏซ้ำซากในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง ซึ่ง สามารถแยกเป็น 2 ประเภทคือ

7.3.1 ข้อผิดพลาดรายบุคคล หมายถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคซึ่ง เกิดขึ้นซ้ำซากในงานเขียน โดยมีร้อยละของความถี่ประมาณ 80 เปอร์เซนต์ของข้อผิดพลาดที่เกิดจาก การผลิตงานเขียนจำนวน 6 ชิ้น กล่าวคือพบข้อผิดพลาดดังกล่าวในงานเขียนอย่างน้อย 5 ชิ้น

7.3.2 ข้อผิดพลาดรายกลุ่ม หมายถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยค ซึ่ง เกิดขึ้นซ้ำซากในงานเขียนที่ปรากฏร้อยละของความถี่สูงสุด 4 อันดับแรกภายหลังจากการวิเคราะห์ งานเขียนของนักศึกษาทุกคนในกลุ่มทดลอง ต่อจากนั้นผู้วิจัยจะนำข้อผิดพลาดซ้ำซากที่เกิดขึ้น รายบุคคลมาจัดลำดับว่าข้อผิดพลาดใดบ้างที่มีร้อยละความถี่มากที่สุด 4 อันดับแรกมาเป็นข้อมูล เบื้องต้นเพื่อจะได้ศึกษาหาวิธีแก้ไขต่อไป

8. วิธีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

- 8.1 จดเส้นใต้ส่วนที่คาดว่าจะเกิดข้อผิดพลาดจากการเขียนในระดับประโยค
- 8.2 เขียนหมายเลขกำกับประเภทของข้อผิดพลาดที่พบ กำกับไว้ใต้ส่วนที่จดเส้นใต้
- 8.3 บันทึกความถี่ของข้อผิดพลาดในงานแต่ละชิ้น โดยใช้ตารางบันทึกข้อผิดพลาดซึ่งผู้วิจัย ออกแบบขึ้นดังภาคผนวก ก
- 8.4 ระบุสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่สอดคล้องกับปัญหาที่จะศึกษาแบ่งได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดทางภาษา (Errors)

มีแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เช่น Corder (1973) Ellis (1997) Warden (2001) Chutima Srichai (2002) Rula Fahmi Bataineh (2005) เกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ หากไม่เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนแล้วผู้เรียนอาจไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ หากรับทราบในข้อผิดพลาดสามารถหาสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดให้พบ และระวังไม่ให้ตนเองทำข้อผิดพลาดนั้นซ้ำชาก นอกจากนั้นข้อผิดพลาดยังมีประโยชน์ต่อผู้สอน ผู้เรียนและนักวิจัยอีกด้วย โดยผู้สอนสามารถเห็นความก้าวหน้าและพัฒนาการในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนเองจะตั้งสมมุติฐานในการเรียนรู้ของตนเองและอาจจะแก้ข้อผิดพลาดในการเรียนด้วยตนเองได้ ส่วนนักวิจัยเองก็ได้ประโยชน์จากการศึกษาข้อผิดพลาดของผู้เรียนเพื่อนำไปศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนภาษาที่สองและการป้องกันการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำชากของผู้เรียน

ในประเทศไทยที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น การเขียนจัดว่าเป็นทักษะที่ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาเช่นเดียวกันกับทักษะภาษาอื่นๆ จากประสบการณ์การสอน และการพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษหลายคน ผู้วิจัยพบว่าผู้สอนหลายคนมองว่าการสอนการเขียนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จนั้นเป็นเรื่องยาก เนื่องจากผู้สอนต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนมากมาย จนท้ายที่สุดทั้งผู้เรียนและผู้สอนจะรู้สึกท้อแท้และหมดกำลังใจในการเรียนและการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาและสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในการเขียนภาษาอังกฤษผู้วิจัยพบว่าปัญหาหลักที่เป็นสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนคือ อิทธิพลของภาษาแม่ (Mother Tongue Interference) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่นักวิจัยหลายคนได้ทำไว้ เช่น Ellis (1994) Towell and Hawkins (1994) Brown (2000) และ Lush (2002)

จากผลงานวิจัยที่นักวิจัยหลายคนทีกล่าวมาข้างต้นทำไว้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าสาเหตุหลักของการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศคือ ผลกระทบที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ สาเหตุรองลงมาคือความซับซ้อนและความยากของกฎเกณฑ์ของภาษาที่เรียน เช่นการผันคำกริยาจากรูปปัจจุบันเป็นอดีตซึ่งมีข้อยกเว้นมากมาย สาเหตุที่สามคือการทำที่ผู้เรียนสรุปเกินการ

(Overgeneralization) Richards (1974) กล่าวว่า การสรุปเกินการเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่รู้กฎเกณฑ์อย่างชัดเจน และในบริบทการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวไทยนั้น จากงานวิจัยของ Brown (2000) และ Lush (2002) ผู้วิจัยสรุปได้ว่า สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดความผิดพลาดคือ ลักษณะความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

จากประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่าโดยปกติแล้วผู้เรียนมักจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนในประเด็นดังต่อไปนี้ การสะกดคำ การเลือกใช้คำ การใช้คำบุพบท การใช้คำนำหน้านาม การเรียงคำ การเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การใช้กาล ฯลฯ ซึ่งผู้วิจัยคาดเดาสาเหตุหลักของการเกิดปัญหาดังกล่าวเกิดจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่กับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ Brown (2000) และ Lush (2002)

2. ข้อผิดพลาดซ้ำซาก หรือข้อผิดพลาดถาวร (Persisted Errors or Fossilization)

ข้อผิดพลาดทางภาษาที่เกิดขึ้นซ้ำซาก (Persisted Errors) นั้น เป็นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย เนื่องจากผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำซากได้เอง หรือแม้ว่าผู้สอนได้พยายามช่วยชี้แนะหรือแก้ไขแล้ว ลักษณะของข้อผิดพลาดซ้ำซากดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกันกับข้อผิดพลาดถาวร (Fossilized Errors) ที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายของข้อผิดพลาดถาวร

Selinker (1972) ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับอันตรภาษา (Interlanguage) และข้อผิดพลาดถาวร (Fossilized Errors) มาอย่างต่อเนื่องและเป็นที่รู้จักในวงการนักภาษาศาสตร์กล่าวไว้ใน ZhaoHong Han (2004) เกี่ยวกับข้อผิดพลาดถาวรไว้ว่า ข้อผิดพลาดถาวรเป็นกลไกซึ่งมีอยู่ในระบบภาษาซึ่งถูกแบ่งออกเป็น 3 ระบบ ระบบภาษาแม่ ระบบภาษาผู้เรียน และระบบภาษาเป้าหมาย และกลไกดังกล่าวนี้เกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาที่สองทุกคนไม่ว่าผู้เรียนจะมีอายุมากหรือน้อย หรือจะได้รับการศึกษามากน้อยต่างกัน Selinker (1972: 215) ได้ให้นิยามข้อผิดพลาดถาวรไว้ว่าเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาศาสตร์ที่ตัวภาษา กฎไวยากรณ์ และระบบภาษาภายใน มีลักษณะแข็งตายอย่างถาวรเช่นเดียวกับฟอสซิล และไม่ว่าผู้เรียนจะมีอายุมากเท่าไร หรือได้รับการอธิบายเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ข้อผิดพลาดแข็งตายดังกล่าวยังคงปรากฏในภาษาของผู้เรียน ข้อผิดพลาดทางโครงสร้างภาษาลักษณะนี้จะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขได้

นอกจากนั้นในพจนานุกรม Longman Dictionary of Teaching and Applied Linguistics (1992:145) ยังกล่าวไว้ว่า บางครั้งในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะมีกระบวนการซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากผู้ที่พูดและเขียนภาษานั้น ทำข้อผิดพลาดซ้ำๆ จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของภาษาของตนเอง ในการออกเสียง และการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ก็อาจตรงตัวอยู่กับที่ หรือแข็งตายเหมือนฟอสซิล

2.2 สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซาก หรือข้อผิดพลาดถาวร

สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซาก หรือข้อผิดพลาดถาวรนั้นพอจะสรุปได้ดังที่ Selinker (1972) กล่าวไว้ใน ZhaoHong Han (2004) ว่า ข้อผิดพลาดซ้ำซาก หรือข้อผิดพลาดถาวรเกิดจากกระบวนการเรียนภาษา 5 กระบวนการคือ 1) การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) 2) การถ่ายโอนจากการฝึกฝน (Transfer of Training) 3) กลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Learning) 4) กลวิธีในการสื่อสารภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Communication) 5) การสรุปเกินการ (Overgeneralization of Target Linguistic Material)

1) การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer)

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนภาษาจากภาษาแม่มาใช้ในภาษาเป้าหมาย ตัวอย่างเช่น

*Suni drive motorcycle go market always.

สุณี ขับ มอเตอร์ไซด์ ไป ตลาด เสมอ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้เรียนพยายามที่จะเขียน โครงสร้างภาษาอังกฤษโดยนำกฎเกณฑ์โครงสร้างภาษาไทยมาใช้ การถ่ายโอนภาษาดังกล่าวนี้นี้จัดว่าเป็นการถ่ายโอนในแง่ลบ (Negative Transfer) ผู้เขียนพยายามถ่ายโอนกฎเกณฑ์ในภาษาแม่มาใช้ในการเขียนภาษาที่สองโดยไม่ตระหนักถึงความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาของภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย

2) การถ่ายโอนจากการฝึกฝน (Transfer of Training)

การเกิดการถ่ายโอนภาษาที่เกิดจากการฝึกฝนนี้เกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกฝนให้คุ้นชินกับโครงสร้างภาษาที่อยู่ในหนังสือแบบเรียน ผู้สอนอาจสอนสิ่งที่ผิดๆให้กับผู้เรียนโดยไม่ตั้งใจและผู้สอนเองไม่ได้แก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนเมื่อผู้เรียนทำข้อผิดพลาด

3) กลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Learning)

กลวิธีในการเรียนภาษาที่สองเกิดการนำกฎเกณฑ์ในภาษาที่สองไปใช้โดยไม่คำนึงถึงหรือไม่ทราบว่ากฎไวยากรณ์บางอย่างมีข้อยกเว้นในการนำไปใช้ ผู้เรียนอาจใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวในสถานการณ์ที่ไม่สามารถใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวได้ เช่น ผู้เรียนรู้ว่าการผันรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษทั่วไปทำได้โดยการเติม -ed ทำคำกริยา ดังนั้นผู้เรียนจึงปรับใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวในการผันคำกริยาทุกประเภทให้เป็นรูปอดีตโดยการเติม -ed ตัวอย่างเช่น

The snake **bited** the boy. After that he **was taked** to the hospital.

จากประโยคข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้เรียนผันคำกริยา bite และ take เป็นรูปอดีตโดยการเติม -ed โดยไม่ตระหนักว่าคำกริยาทั้งสองคำนั้นเป็นกริยาขยี้กเว้น ซึ่งต้องผันรูปเป็นอดีตกาลโดยการเปลี่ยนรูป

4) การสรุปเกินการ (Overgeneralization of Target Linguistic Material)

กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองเช่น การลอกเลียนแบบ การเดา การอนุมานกฎเกินเหตุ ฯลฯ ตัวอย่างเช่น

I am *seeing Somsak at the market. He is *feeling sick today.

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้เรียนผันคำกริยาในรูปของการต่อเนื่องที่เป็นปัจจุบันโดยไม่พิจารณาว่าคำกริยาที่ใช้นั้นเป็นนอกรวมกริยาหรือสกรรมกริยา

5) กลวิธีในการสื่อสารภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Communication)

ผู้เรียนที่มีความรู้จำกัดในเรื่องคำศัพท์ โครงสร้าง ฯลฯ จะใช้กลวิธีในการสื่อสารเข้าช่วย เช่น การพูดแบบน้ำท่วมทุ่ง การผูกคำใหม่ การหาคำใกล้เคียง การถ่ายโอน การหลีกเลี่ยง ฯลฯ

3. อันตรภาษา หรือภาษาระหว่างกลาง (Interlanguage)

การศึกษาข้อผิดพลาดซ้ำซาก หรือข้อผิดพลาดถาวรนั้น ไม่สามารถหลีกเลี่ยงที่จะไม่กล่าวถึงแนวคิดโดยทั่วไปเกี่ยวกับอันตรภาษา หรือภาษาระหว่างกลางได้ นักภาษาศาสตร์ที่ทำการศึกษาและให้คำนิยามอันตรภาษาคนแรกคือ Selinker (1972) โดยกล่าวไว้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับอันตรภาษานั้นคือภาษาของผู้เรียนซึ่งตัวภาษาและระบบของภาษาจะมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะพัฒนาอันตรภาษาของตนเองขึ้นมาโดยใช้กระบวนการในการเรียนรู้แบบต่างๆ เช่น กระบวนการทดสอบสมมุติฐานการเรียนรู้ (Hypothesis Testing) และกระบวนการลองผิดลองถูก (Trial Errors) โดยลักษณะของอันตรภาษาจะมีความคล้อยคลึงกับภาษาแม่ของผู้เรียนและภาษาเป้าหมาย

อันตรภาษาเป็นประเด็นที่น่าสนใจมากในการศึกษาข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาของผู้เรียนเนื่องจากภาษาของผู้เรียนนั้นมีความแตกต่างกับภาษาเป้าหมายและภาษาแม่ของผู้เรียน การศึกษา

อัตรภาษาจะช่วยผู้สอนสามารถตอบคำถามได้ว่าผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร นักภาษาศาสตร์หลายคน เช่น Selinker (1975), Ellis (1985) และ Brown (2000) ได้อธิบายอัตรภาษาไว้ดังนี้

Selinker (1975) กล่าวว่า อัตรภาษาเป็นระบบภาษาศาสตร์ที่แตกต่างกันออกไปที่ผู้เรียนพยายามที่จะผลิตออกมาจากความเข้าใจของตนเอง อัตรภาษาตามความหมายของ Selinker นั้นเกี่ยวข้องกับระบบจิตวิเคราะห์ในสมองของผู้เรียนซึ่งจะมีหน้าที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษา ระบบดังกล่าวนี้จะทำงานเมื่อผู้เรียนพยายามเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่

Ellis (1985) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตรภาษาแตกต่างจาก Selinker โดยอ้างถึงทฤษฎีของการเรียนรู้ภาษาที่สองของนักจิตวิเคราะห์และนักพฤติกรรมศาสตร์ นักพฤติกรรมศาสตร์กล่าวว่าผู้เรียนมีกระบวนการได้มาซึ่งภาษาที่สองเหมือนกับภาษาแม่ของตน ซึ่งแตกต่างจากมุมมองของนักจิตวิเคราะห์ นักจิตวิเคราะห์มองว่าผู้เรียนมีความสามารถซึ่งแฝงอยู่ในการเรียนภาษา ความสามารถดังกล่าวเรียกว่า Language Acquisition Device (LAD) ในการเรียนภาษาที่สองผู้เรียนจะพัฒนาระบบภาษาของตนเองที่เรียกว่าอัตรภาษา (Interlanguage) ในกระบวนการเรียนภาษา และระหว่างที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่สองผู้เรียนจะเรียนรู้กฎไวยากรณ์ซึ่งยังไม่สมบูรณ์แบบและไม่ถูกต้อง Ellis ได้กล่าวถึงลักษณะของอัตรภาษาดังนี้ 1) ผู้เรียนสร้างระบบไวยากรณ์ที่เรียกว่า Mental Grammar เพื่อใช้ในการสื่อสาร 2) ไวยากรณ์ของผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามอิทธิพลของปัจจัยต่างๆทั้งภายในและภายนอก 3) ไวยากรณ์ของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆเมื่อความซับซ้อนของความรู้เกี่ยวกับภาษาที่สองมีมากขึ้น 4) ผู้เรียนใช้กลวิธีในการเรียนเพื่อพัฒนาอัตรภาษาของตนเอง และ 5) ไวยากรณ์ของผู้เรียนมีแนวโน้มเป็นข้อผิดพลาดถาวร หรือที่เรียกว่า Fossilization

นอกจากนั้น Brown (2000) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาของอัตรภาษาไว้โดยอ้างอิงถึงแนวคิดของ Corder (1976) เกี่ยวกับอัตรภาษาเบื้องต้นไว้ว่า อัตรภาษานั้นเกิดจากการทดสอบสมมุติฐานในการเรียนของผู้เรียน ผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาของตนเองที่เรียกว่า A Hypothetical Grammar ตามแนวคิดของ Brown นั้นผู้เรียนมีขั้นตอนในการพัฒนาอัตรภาษาของตนเองแบ่งเป็น 4 ขั้นตอนคือ 1) ขั้นตอนการสุ่มข้อผิดพลาด (Stage of Random Errors) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนไม่แน่ใจในกฎไวยากรณ์ที่ตนเองรู้เนื่องจากยังมีความรู้เกี่ยวกับกฎภาษาที่สองน้อยมาก 2) ขั้นตอนการเกิดความคิดเจนในสิ่งที่รู้ (Stage of Emergent) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนเริ่มเข้าใจกฎไวยากรณ์และพยายามสร้างกฎไวยากรณ์ของตนเอง 3) ขั้นตอนการรู้กฎไวยากรณ์อย่างเป็นระบบ (Stage of Systematic Rules) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะมีความรู้ไวยากรณ์ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาที่สองมากขึ้น และ 4) กระบวนการรักษาเสถียรภาพ (Stage of Stabilization) ในกระบวนการนี้ผู้เรียนจะสร้างข้อผิดพลาดน้อยมากเนื่องจากผู้เรียนจะสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดภาษาได้เอง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนองงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้ผู้วิจัยได้แยกศึกษาเป็นสองประเด็นด้วยกันคือ 1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการเขียน และ 2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดถาวร ดังนี้

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการเขียน

นักวิจัยหลายคนได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาทั้งในบริบทไทยและต่างประเทศ โดยภาพรวมแล้วจุดมุ่งหมายของการศึกษาดังกล่าวมีประเด็นในการศึกษาเพื่อที่จำแนกชนิดและสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด แต่ก็มีนักวิจัยบางคนที่ทำการศึกษาแบบเจาะลึกลงไปโดยมุ่งศึกษาข้อผิดพลาดและสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดเฉพาะอย่าง ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเฉพาะงานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในบริบทไทยเท่านั้น เนื่องจากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในบริบทต่างประเทศอาจไม่มีความเกี่ยวเนื่องกับงานวิจัยในครั้งนี้มากนัก

การศึกษาข้อผิดพลาดในบริบทไทยสามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภทตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ 1) การศึกษาประเภทของข้อผิดพลาดและดำเนินการวิเคราะห์ซึ่งมีผู้วิจัยที่ทำการศึกษาในประเด็นนี้ เช่น จรัส อุบล (2524) Preeya Theerawong et al (1982) และ 2) การศึกษาที่ต้องการหาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด โดยมีผู้วิจัยที่ทำการศึกษาในประเด็นนี้ สุพัฒน์ สุกุมลสันต์ (2523) บำรุง ไตรรัตน์ (2540) Lush (2002)

จรัส อุบล (2524) ได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อที่จะค้นคว้าประเภทของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียน ผลจากการวิจัยปรากฏว่า จรัส อุบล พบข้อผิดพลาดในการเขียนหลักๆ 3 ประเภทด้วยกัน คือ การเรียงรูปประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และกฎไวยากรณ์

ในการศึกษาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนในบริบทไทย สุพัฒน์ สุกุมลสันต์ (2523) บำรุง ไตรรัตน์ (2540) และ Lush (2002) ได้ทำการศึกษางานเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยต่างๆ กัน เช่น งานเขียนทั่วไป งานเขียนเรียงความ และงานแปล จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลจากการวิจัยได้ว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมีสาเหตุต่างๆ ดังนี้

จากการศึกษาของ สุพัฒน์ สุกุมลสันต์ (2523) ปรากฏผลการวิจัยว่า ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนคือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม ความสอดคล้องของประธานและคำกริยา ความสอดคล้อง

ของกาล การขนานกันของโครงสร้างคำกริยา การใช้คำกริยา และการใช้รูปกริยาตรงกับคำว่า to สำหรับสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดนั้นสามารถจำแนกได้ดังนี้คือ การสรุปเกินการ การตั้งสมมุติฐาน การเรียนรู้ที่ผิด และการถ่ายโยงของภาษา ส่วน บำรุง ไตรรัตน์ (2540) ได้สรุปถึงประเภทของข้อผิดพลาด และสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดว่า ข้อผิดพลาดที่พบสามารถจำแนกได้เป็น ข้อผิดพลาดในระดับ หน่วยคำ ระดับประโยค ระดับคำศัพท์ และการสะกดคำ โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดเนื่องด้วย ความรู้ที่ จำกัดของผู้เรียน ระบบการสะกดคำที่ไม่คงที่ของผู้เรียน และการขาดความระมัดระวังในการเขียน และ นิสัยการเขียนของผู้เรียน และจากการศึกษาของ Lush (2002) ผลการวิจัยปรากฏว่าข้อผิดพลาดที่ ประกอบด้วย การใช้คำนำหน้านาม การใช้กาล การใช้คำเอกพจน์และพหูพจน์ ความสัมพันธ์ระหว่าง ประธานกับกริยา และการใช้คำบุพบท

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับข้อผิดพลาดข้างต้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าข้อผิดพลาดในการ เขียนของนักศึกษาไทยในระดับปริญญาตรีนั้นสามารถจำแนกเป็นสองประเด็นหลักด้วยกันคือ 1) ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ และ 2) ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ส่วนสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดในการ เขียนนั้นมีสาเหตุมาจาก การสรุปเกินการของผู้เรียน ความไม่รู้กฎเกณฑ์ภาษา การปรับใช้กฎเกณฑ์ของ ภาษาอย่างผิดๆ ความซับซ้อนของภาษา ยิ่งไปกว่านั้นเราจะสังเกตเห็นว่าผลกระทบด้านความแตกต่าง ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุสำคัญอีกสาเหตุหนึ่งของการเกิดข้อผิดพลาด

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดถาวร

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าข้อผิดพลาดถาวรมันนั้นจัดว่าเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาที่สองหรือ ภาษาต่างประเทศให้ประสบผลสำเร็จ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดถาวร ซึ่ง โดยทั่วไปแล้วงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับข้อผิดพลาดถาวรมันจะเป็นงานวิจัยต่างประเทศโดยดำเนินการ วิจัยเฉพาะกลุ่มกับกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ต้องใช้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารใน ชีวิตประจำวัน โดยมีรายละเอียดการวิจัยโดยสรุปดังนี้

Stevick (1989) ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการพูด Stevick (1989) ได้ทำการศึกษา ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในผู้เรียนที่เกิดขึ้นเป็นประจำและไม่สามารถแก้ไขในขณะที่พูด จากการศึกษา Stevick (1989) พบว่าวิธีการที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้นั้นผู้สอนควรใช้วิธีการฝึกกระสวน ประโยคโดยยึดกลวิธีการสอนแบบ Audio-Lingual Method ร่วมกับกลวิธีการสอนแบบ Grammar Translation Method และ กลวิธีการสอนแบบ Cognitive Audio-Oral Bilingual Approach (CA-OB method)

De Prada Creo (1990) ได้ศึกษากระบวนการเกิดข้อผิดพลาดในอันตรภาษาหรือภาษาของผู้เรียน โดยทำการศึกษาจากกลุ่มประชากรตัวอย่างจำนวน 25 คน ซึ่งมีความสามารถทางภาษาที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา กลุ่มประชากรตัวอย่างจะได้รับการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการให้เหตุผลในเชิงภาษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ จิตวิทยา และอารมณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการเกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มประชากรตัวอย่างทุกคนยอมรับว่าความสามารถทางภาษาของพวกเขามีความใกล้เคียงและเหมือนกับเจ้าของภาษาในบางเรื่องและสามารถใช้ได้อย่างดีในการทำงานและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน De Prada Creo (1990) ชี้ประเด็นว่าข้อผิดพลาดเป็นประเด็นที่แก้ไขได้ยากมาก และปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในผู้เรียนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกันไป เช่น ความมุ่งหมายของผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล อายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ ปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรม และแรงจูงใจในการเรียน

ตามที่ Selinker (1972) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดว่า ในการศึกษาประเด็นดังกล่าวนี้ควรจัดกระทำโดยการศึกษาเป็นกรณีศึกษาระยะยาวเพราะจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถที่จะติดตามสังเกตพฤติกรรมการทำข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ดังนั้น Selinker and Zhao Hong Han (1996) ได้ดำเนินการศึกษาเป็นรายกรณีเกี่ยวกับผลกระทบพหุภาคและความต้านทานของข้อผิดพลาด Multiple Effects and Errors Resistance โดยสามารถสรุปจากงานวิจัยได้ว่า เมื่อเกิดการถ่ายโอนภาษาพร้อมกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองผู้เรียนจะมีโอกาสที่จะเกิดการทรงตัวในการเรียนรู้ภาษา กระนั้นวิธีการสร้างความตระหนักสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดโครงสร้างภาษาดาวได้ ในการวิจัยมีการใช้กลุ่มประชากรตัวอย่างเพียงหนึ่งคนเนื่องจากเป็นกรณีศึกษา โดยประชากรตัวอย่างเป็นนิสิตไทยเพศหญิง อายุ 26 ปีที่กำลังศึกษาภาษานอร์วีเจียน การศึกษาใช้เวลานานกว่า 1 ปี โดยศึกษาผู้เรียนโดยการวิเคราะห์งานเขียนที่ผู้เขียนทำนอกชั้นเรียน รวมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด นอกจากนี้ยังมีการใช้แบบทดสอบไวยากรณ์ Grammaticality Judgment และงานแปลเพื่อใช้ทดสอบความต้านทานของข้อผิดพลาด ผลจากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดทางโครงสร้างภาษาของผู้เรียนนั้นเกิดจากประสานงานของปัจจัยในอันตรภาษา 2 ปัจจัยคือ อิทธิพลจากภาษาแม่และการถ่ายโอนจากการฝึกภาษาที่สอง

Zapata (2001) ได้ดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาถึงวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยศึกษาจากกลุ่มประชากรที่พูดภาษาแม่แตกต่างกันจำนวน 9 คน และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ถึงทางการเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปมหลังในการเรียนภาษาที่สอง และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดของกลุ่มประชากรตัวอย่างดังกล่าว Zapata สามารถตอบคำถามจากการวิจัยของตนเองว่า 1) กลุ่มประชากรตัวอย่างรายงานลักษณะของข้อผิดพลาดจากสมมุติฐานที่เกิดจากความบกพร่อง การขาดแรงจูงใจและความมั่นใจในการใช้ภาษาที่สอง 2) สาเหตุหลักของการเกิด

ข้อผิดพลาดคือการขาดโอกาสในการใช้ภาษาที่สองและความตื่นตระหนกทางวัฒนธรรม 3) ปัจจัยที่พบว่าสามารถช่วยให้ผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาดได้มีดังนี้ 3.1) การตระหนักในข้อผิดพลาด 3.2) ความตั้งใจที่จะพยายามแก้ไขข้อผิดพลาด 3.3) การเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมในภาษานั้นๆ 3.4) การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา 3.5) การให้ข้อมูลป้อนกลับของเจ้าของภาษาต่อการใช้ภาษาของผู้เรียน 3.6) การให้ความสนใจกับประเด็นเฉพาะที่เป็นข้อผิดพลาดและไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ โดยสรุปแล้ว Zapata (2001) กล่าวว่า ภายใต้สภาพการณ์ที่เหมาะสมข้อผิดพลาดสามารถแก้ไขได้โดยการที่ผู้เรียนพยายามหาโอกาสสื่อสารกับเจ้าของภาษา นอกจากนั้นยังมีความตระหนักว่าตนเองมีข้อผิดพลาดและความพยายามที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าว การให้ข้อมูลป้อนกลับทั้งในเชิงบวกและลบ และการเกิดแรงจูงใจ ความกล้าเสี่ยงในการใช้ภาษาระดับพอเหมาะ และความเชื่อว่าตนเองสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนแต่ละคน

จากงานวิจัยทั้งเก่าและใหม่ดังกล่าวมาข้างต้น Stevick (1989) Selinker (1996) และ Zapata (2001) ได้ทำการวิจัยไว้นั้นจะเห็นได้ว่าโดยรวมแล้วทุกคนกล่าวถึงประเด็นเดียวกันคือ การสร้างความตระหนัก การให้ข้อมูลป้อนกลับ และการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน จะช่วยในการแก้ไขข้อผิดพลาดได้ ดังนั้นผู้วิจัยอาจสรุปได้ว่า ผู้เรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้หากได้รับการกระตุ้นให้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว และได้รับการแก้ไขด้วยกลวิธีที่ถูกต้องและเหมาะสม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาข้อผิดพลาดซ้ำซากในงานเขียนเพื่อจุดประสงค์ในการศึกษา ค้นหา และสร้างเครื่องมือ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาที่ 2550 และภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยข้อผิดพลาดซ้ำซากในงานเขียนเพื่อใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการกำหนดหัวข้องานวิจัย ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า และการกำหนดเครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการวิจัย

2. กำหนดแหล่งข้อมูล กลุ่มตัวอย่างและดำเนินการศึกษาค้นคว้า ทดลอง

เมื่อได้ข้อมูลดังกล่าวแล้วผู้วิจัยจึงได้กำหนดวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าและทดลองไว้ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า
3. การรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยค เพื่อศึกษาถึงสาเหตุและหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด เพื่อแก้ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 91 คนเท่านั้น เนื่องจากกลุ่มประชากรตัวอย่างเป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านการเขียนมาก่อนหน้านี้แล้ว กล่าวคือได้ศึกษาวิชาการเขียน 1 การเขียน 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ อีกหลายรายวิชา ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบมีระบบอย่างง่ายโดยการจับสลากเลือก เพื่อให้ได้ประชากรกลุ่มทดลองจำนวน 46 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาปฏิบัติดังนี้

- 3.2.1 เอกสารและตำราต่างๆ

3.2.1.1 ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดซ้ำซากหรือข้อผิดพลาดถาวร อันตรกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในงานเขียนในบริบทไทยและการแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าว

3.2.1.2 ศึกษาหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและไวยากรณ์ภาษาไทย

3.2.1.3 ศึกษาบทความเชิงวิชาการและงานวิจัยจากวารสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และ อินเทอร์เน็ต

3.2.2 ขั้นตอนการสร้าง

3.2.2.1 ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อในการเขียนให้กับประชากรกลุ่มทดลองเพื่อให้ผลิตงานเขียนจำนวน 6 ชิ้นต่อหนึ่งคน เพื่อจะนำไปเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซาก และระบุสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว งานเขียนทั้ง 6 ชิ้นประกอบด้วย 1) งานเขียนแบบชี้นำโดยรูปภาพที่เป็นเรื่องราว (Picture-Guided Writings) จำนวน 2 ชิ้น 2) งานเขียนแบบชี้นำโดยให้ข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน (Story-Guided Writings) จำนวน 2 ชิ้น และ 3) งานเขียนแบบอิสระโดยกำหนดหัวข้อใกล้เคียง (Free Writings) จำนวน 2 ชิ้น โดยมีเหตุผลในการกำหนดงานเขียนดังนี้ 1) การให้ผู้เรียนเขียนงานที่มีรูปแบบแตกต่างกันนั้นเพื่อที่จะกำจัดปัจจัยที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเขียนซึ่งอาจจะทำให้ข้อมูลมีความแปรปรวน เช่น การนึกเค้าโครงเรื่องไม่ออก การไม่รู้คำศัพท์ และ 2) ชนิดงานเขียนซึ่งมีความแตกต่างกันทั้ง 3 ประเภทอาจช่วยให้ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดที่อาจเป็นไปได้แตกต่างกันออกไป

3.2.2.2 ระบุปัญหาหรือข้อผิดพลาดซ้ำซากรายบุคคลและรายกลุ่ม 4 อันดับแรกที่มีร้อยละของความถี่สูงสุดจากการวิเคราะห์งานเขียนโดยใช้ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่สร้างขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อผิดพลาดซ้ำซากรายบุคคล 4 อันดับแรกที่มีร้อยละของความถี่สูงสุดมาใช้เป็นกรอบในการสร้างบทเรียน CAI และสร้างแบบทดสอบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้บทเรียนเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการแก้ปัญหาการเขียนด้วยการใช้ บทเรียน CAI ในการวิจัยต่อเนื่องครั้งต่อไปเพื่อหาวิธีแก้ปัญหาเรื่องข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.3 การรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างผลิตงานเขียนจำนวน 6 ชิ้นเพื่อนำมาวิเคราะห์หาข้อผิดพลาด โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ประมาณ 6 สัปดาห์ ในการดำเนินการทดลองแต่ละครั้ง นักศึกษากลุ่มทดลองจะมีเวลา 1 ชั่วโมงในการผลิตงานเขียนตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด นักศึกษากลุ่มทดลองจะต้องเขียนงานครั้งละหนึ่งชิ้นโดยไม่ใช้พจนานุกรมหรือเอกสารอ้างอิงใด ๆ ซึ่งงานเขียนที่จะนำมาวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดทางโครงสร้างไวยากรณ์นั้นจะมีจำนวนคำอยู่ประมาณ 100 คำ โดยใช้ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่ผู้วิจัยออกแบบไว้ ดังภาคผนวก ก

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

3.4.1 นำงานเขียนที่ได้จากประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 276 ชิ้นมาวิเคราะห์เพื่อหาข้อผิดพลาดซ้ำซาก โดยพิจารณาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระดับประโยคเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะตรวจหาข้อผิดพลาดและขีดเส้นใต้ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นพร้อมระบุจำนวนของข้อผิดพลาดดังกล่าวโดยเขียนหมายเลขกำกับไว้ จะนับเรียงลำดับข้อผิดพลาดของประเด็นปัญหาแต่ละอย่างเมื่อมีการเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง

3.4.2 ผู้วิจัยใช้ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่สร้างขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและระบุสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซาก จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ร้อยละของความถี่ของข้อผิดพลาดโดยกำหนดให้ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคภาษาอังกฤษที่ปรากฏในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลองซึ่งคิดเป็น 80 เปอร์เซนต์ของข้อผิดพลาดที่เกิดในการผลิตงานเขียนจำนวน 6 ชิ้น กล่าวคือพบข้อผิดพลาดดังกล่าวในงานเขียนอย่างน้อย 5 ชิ้นซึ่งผู้วิจัยจะเลือกเอาข้อผิดพลาดที่มีค่าร้อยละของความถี่สูงสุด 4 อันดับแรกมาศึกษาต่อไป

3.4.3 ในการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดซ้ำซากที่พบจากการเขียน จะใช้เกณฑ์ตามตารางวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในภาคผนวก ค

3.5 การจำแนกข้อผิดพลาด

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการจำแนกข้อผิดพลาดในระดับประโยคดังต่อไปนี้

3.5.1 ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) ครอบคลุมถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้คำกริยาในประโยคไม่สอดคล้องกับประธานทั้งในประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ เช่น

การใช้ผิด: The manager have(has) an appointment with the customer at two this afternoon.

การใช้ผิด: Doesn't James needs(need) to buy a car now?

การใช้ผิด: Students does(do) not like reading.

3.5.2 คำบุพบท (Prepositions) ครอบคลุมถึงการใช้คำบุพบทในการแสดงตำแหน่ง ทิศทาง การเคลื่อนไหว และเวลาในประโยคไม่ถูกต้อง หรือละเว้นคำบุพบทที่จำเป็นต้องใช้ร่วมกับคำอื่นในประโยค เช่น

การใช้ผิด: The salesman looked X(for) his receipt book.

การใช้ผิด: Please listen X(to) me.

3.5.3 คำสรรพนาม (Pronouns) ครอบคลุมถึงการใช้คำสรรพนามเพื่อแทนประธาน กรรม แสดงความสัมพันธ์ แสดงความเป็นเจ้าของ และสะท้อนตนเอง ในประโยคไม่ถูกต้อง หรือละเว้นคำสรรพนามในประโยค หรือเรียงลำดับคำผิด เช่น

การใช้ผิด: She wants his(her) friend to be happy.

การใช้ผิด: A teacher tells them to meet they(their) parents in front of the meeting hall.

การใช้ผิด: These books are our(ours).

การใช้ผิด: He likes to look at him(himself) in the mirror.

การละเว้น: The teachers want us to give X(them) our homework.

การเรียงผิดที่: I and my friend(My friend and I) will go for lunch.

3.5.4 คำสันธาน (Conjunctions) ครอบคลุมถึงการเลือกใช้คำสันธานผิด การละเว้นไม่ใช่คำสันธาน หรือการใช้คำสันธานเมื่อไม่มีความจำเป็น เช่น

การใช้ผิด: The teacher asked him that(if) he was sick.

การใช้ผิด: I will buy her a ring, which(so that) she will be happy.

การใช้เมื่อไม่มีความจำเป็น: While the sun is still bright, and we should go for a walk.

การละเว้น: Where are the oranges X(and) apples?

3.5.5 คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) ครอบคลุมถึงการเลือกใช้คำบ่งชี้หน้านามผิด การละเว้นไม่ใช่คำบ่งชี้หน้านาม ทั้งคำบ่งชี้หน้านามทั่วไปและนามชี้เฉพาะ และการใช้เมื่อไม่มีความจำเป็น เช่น

การใช้ผิด: We should be a(the) best person we can be.

การใช้เมื่อไม่มีความจำเป็น: We all want the beautiful and smooth skin.

การละเว้น: They were at X(a) village by the sea.

3.5.6 กาล (Tenses) ครอบคลุมถึงการใช้กาลผิดและใช้กาลไม่คงที่ เช่น

การใช้ผิด: In this dangerous way, he drive(drove) the car passed the policeman.

การใช้ผิด: I lived(have lived) in Songkhla for almost 10 years.

การใช้ผิด: I saw an accident, while I walk(was walking) home.

การใช้ผิด: I am reading(have been reading) this book since 6 o'clock this morning.

การใช้ผิด: My mother is walking(walk) to work every morning.

การใช้ไม่คงที่: The girl and boy jumped into the car and lock(locked) the door.

3.5.7 รูปกริยากลางและรูปกริยานาม (Infinitives and Gerunds) ครอบคลุมถึงการใช้รูปกริยากลางและรูปกริยานามผิด เช่น

การใช้รูปกริยากลางผิด: I'm sure he must to be(be) back soon.

การใช้รูปกริยานามผิด: Make(making) merit makes you feel good.

3.5.8 รูปกริยาช่วย (Auxiliary Verbs) ครอบคลุมถึงการใช้รูปกริยาช่วยผิด หรือละเว้นไม่ใช้รูปกริยาช่วยเมื่อมีความจำเป็น เช่น

การใช้ Modals ผิด: He should to go(go) with his family on vacation.

การละเว้น Modals: The doctor told him that he went(could go) home now.

การละเว้นกริยา To Be: We X(are) sad that our friends have left for the summer.

การใช้กริยา To Be ผิด: I am not(can not) swim.

การละเว้นกริยา To Do: She (did)not want her parents to know about the accident.

การใช้กริยา To Do ผิด: He does not(is not) smart at all.

การละเว้นกริยา To Have: The body builder is big and X(has) strong muscles.

การใช้ผิด To Have ผิด: Had(Was) he sick yesterday?

3.5.9 โครงสร้างไม่สมบูรณ์ (Incomplete Structure) ครอบคลุมถึงการเขียนโครงสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ละเว้นประธาน ส่วนขยาย หรือกรรม ทำให้ไม่สามารถตีความหมายของประโยคได้ เช่น

การละเว้นกริยา: The girl X(is) beautiful

การละเว้นประธาน: Sometimes X(who) drives very fast.

การละเว้นส่วนขยายหรือกรรม: He tried to listen to X(what), but heard nothing.

3.5.10 ประโยคพิศวรรคตอน (Run-on Sentences) ครอบคลุมถึงการเขียนประโยคยาวซึ่งประกอบไปด้วยประธานและกริยาหลายๆ คำ โดยไม่ใช่เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้องการ เช่น

การใช้ผิด: We were leaving the office when Joe came back, he did not want to go with us
he will work late tonight, he would be at work alone by himself.

3.5.11 การเรียงคำ (Word Order) ครอบคลุมถึงการเรียงลำดับคำในกลุ่มคำพิศ ซึ่งเป็นผลทำให้ความหมายที่แท้จริงของประโยคถูกบิดเบือน เช่น

การใช้ผิด: The red car was sold before the holiday one week(one week before the holiday).

การใช้ผิด: I don't know what is it(it is).

การใช้ผิด: Why you don't(don't you) go to the hospital?

3.5.12 เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) ครอบคลุมถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดหรือการละเว้นไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเมื่อจำเป็น เช่น

การใช้ผิด: Why does he say like that.(?)

การใช้ผิด: What a smart boy?2(!)

การละเว้น: During the summer X(,) the temperature can go as high as 45 degrees.

3.5.13 การใช้ There-be (There-be) ครอบคลุมถึงการใช้ There-be ผิด หรือใช้กริยา to have หรือโครงสร้างอื่นแทน เช่น

การใช้ผิด: They are(There are) many students in this class.

การใช้ผิด: It doesn't have(There is not) enough time .

การใช้แทน: In Hat Yai, have(there are) many tourists.

3.5.14 โครงสร้างแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive Structures) ครอบคลุมถึงการใช้โครงสร้างประโยคเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของโดยใช้ of หรือ Apostrophe-s ('s) ผิด หรือละเว้นไม่ใช้โครงสร้างเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของทั้งสองแบบ เช่น

การใช้ผิด: The fire burns my hands' back(the back of my hands).

การละเว้น: I want to stay overnight at my mother(mother's) home.

3.5.15 คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ (Singular and Plural Nouns) ครอบคลุมถึงการใช้คำนามเอกพจน์และพหูพจน์ที่ไม่สอดคล้องกับโครงสร้างประโยค เช่น

การใช้ผิด: There are four table(tables) in the middle of the room.

การใช้ผิด: Every students(student) takes final examination.

3.5.16 คุณานุประโยค (Relative Clauses) ครอบคลุมถึงการใช้คุณานุประโยคในรูปอนุพจน์
คุณศัพท์ และอนุพจน์วิเศษณ์ผิด เช่น

การใช้รูปอนุพจน์คุณศัพท์ผิด: After we had dinner, we had some visitors that(who) were
passing by from the town.

การใช้รูปอนุพจน์วิเศษณ์ผิด: X(when) the bell rings, students leave the school.

3.5.17 วลีรูปกริยายาย (Participial Phrases) ครอบคลุมถึงการใช้คำกริยายารูปปัจจุบัน
และกริยายารูปอดีต ในวลีรูปกริยายายผิด เช่น

การใช้กริยายารูปอดีตผิด: We ran home, scare(scared) by the vicious dogs.

การใช้กริยายารูปปัจจุบันผิด: To fish(Fishing) at the river, Mike met Jo.

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดซ้ำซาก (Persisted Errors) จากงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พ.ศ. 2550-2551 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากงานเขียนจำนวน 276 ชิ้น ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง 46 คน ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดรายกลุ่ม

	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ค่าร้อยละของความถี่
1	ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement)	538	16.75
2	คำสรรพนาม (Pronouns)	359	11.18
3	คำบุรพบท (Prepositions)	116	3.61
4	คำสันธาน (Conjunctions)	32	1.00
5	คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners)	610	18.99
6	กาล (Tenses)	400	12.45
7	รูปกริยากลาง และรูปกริยานาม (Infinitives and Gerunds)	247	7.69
8	รูปกริยาช่วย (Auxiliary Verbs)	120	3.74
9	โครงสร้างไม่สมบูรณ์ (Incomplete Structures)	177	5.51
10	ประโยคผิดวรรคตอน (Run-On Sentences)	77	2.40
11	การเรียงคำ (Word Order)	53	1.65
12	เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations)	79	2.46
13	การใช้ There-be (There-be)	89	2.77
14	โครงสร้างแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive Structures)	43	1.34
15	คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ (Singular and Plural Nouns)	217	6.76
16	คณานุประโยค (Relative Clauses)	38	1.18
17	วลีรูปกริยาขยาย (Participial Phrases)	17	0.53
	รวม	3,212	100.00

ซึ่งผู้วิจัยสามารถอธิบายข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนได้ดังนี้

1. ความสอดคล้องระหว่างประธาน และกริยา (Subject/Verb Agreement) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นอันดับที่ 2 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 16.75 ซึ่งวิเคราะห์โดยรวมแล้วส่วนมากเกิดจากการใช้กริยาไม่สอดคล้องกับประธานที่เป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 ซึ่งตามกฎเกณฑ์ภาษาอังกฤษ กริยาต้องเติม S ในประโยคบอกเล่า ประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธ โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้จะมีสาเหตุมาจากความแตกต่างทางไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากคำกริยาในภาษาไทยจะไม่มี การผัน (เปลี่ยน) ตามกาล (tenses) หรือเพศ (masculine or feminine) และพจน์ (singular or plural) ของประธาน ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบ เช่น

1.1 การใช้ผิด

ประโยคบอกเล่า: It **make**(makes) a noise.

My family **own**(owns) a big plantation and **have**(has) many **worker**(workers).

In fact someone **have**(has) to be received sympathy from someone.

ประโยคปฏิเสธ: I think that sympathy **not** have a reward.

If I don't have my family, I will don't have today.

ประโยคคำถาม: Before you know my family, you know me?

2. คำบุพบท (Prepositions) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นอันดับที่ 4 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 11.18 ซึ่งพบว่าเกิดจากการที่ผู้เรียนนำกฎเกณฑ์ในไวยากรณ์ภาษาไทยถ่ายโอน (transfer) มาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ หรือ ในบางครั้งผู้เรียนจะใส่คำบุพบทไว้ในตำแหน่งที่ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ ซึ่งข้อผิดพลาดข้อนี้จะมีสาเหตุมาจากการสรุปเกินการ (Overgeneralization) ของผู้เรียนเช่น

2.1 การละเว้น

I was born ____ (**in**) Songkhla.

They are waiting ____ (**for**) the owner to sleep.

2.2 การใช้เมื่อไม่มีความจำเป็น

In() every morning, I got up to open the shop but I felt lazy.

The first day we went **to**() by van, after that we went **to**() by speed boat.

2.3 การใช้ผิด

In(**At**) night, we went to the pub near the resort.

I agree **about**(**with**) this story because I think the society today is getting worse.

3. คำสรรพนาม (Pronouns) จากงานเขียนทั้งหมด พบข้อผิดพลาดทางการเลือกใช้คำสรรพนามมากเป็นอันดับที่ 9 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 3.61 ซึ่งพบว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการใช้คำสรรพนามที่ไม่สอดคล้องกับคำที่คำสรรพนามนั้นอ้างถึงในแง่บุรุษ เพศ และพจน์ (Pronoun/ Antecedent Agreement) ผู้เขียนขาดความรอบคอบในการเลือกใช้คำสรรพนาม ซึ่งจำเป็นต้องเลือกใช้คำสรรพนามให้แตกต่างกัน เมื่อทำหน้าที่เป็นประธาน เป็นกรรม การแสดงความเป็นเจ้าของ และ ผู้เขียนไม่เลือกใช้คำสรรพนามในส่วนที่สามารถใช้คำสรรพนามแทนคำที่กล่าวมาก่อนหน้า หรือ ผู้เขียนไม่ใช้คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของนำหน้าคำนามในประโยค เป็นต้น จากตัวอย่างงานเขียน ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำสรรพนาม เช่น

3.1 การใช้คำสรรพนามผิด

At present, my parents stay at home because they retired from **them(their)** work.

My father took **our(us)** to Phuket Aquarium.

3.2 การละเว้น

His mother said to him that the snakes were dangerous but he didn't believe **his mother(her)**.

(My) Grandfather stays with (my) aunt and (my) uncle.

3.3 การวางคำผิดตำแหน่ง

In summer 2007, **I and my friends(my friends and I)** went to Samui Island.

4. คำสันธาน (Conjunctions) จากการวิเคราะห์งานเขียนทั้งหมด ข้อผิดพลาดทางการเลือกใช้คำสรรพนามเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 16 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 1.00 ซึ่งโดยส่วนมากพบว่าปัญหาเกิดจากการใช้คำสันธานผิด หรือละเว้นไม่ใช้คำสันธานเมื่อจำเป็น โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้คำสันธานในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความแตกต่างกันกับการใช้คำสันธานในภาษาไทย ส่วนการที่พบค่าร้อยละของความถี่ของข้อผิดพลาดประเด็นนี้ต่ำมาก อาจเกิดจากกลุ่มตัวอย่างใช้คำเชื่อมประโยคในงานเขียนน้อย จึงไม่แสดงให้เห็นข้อผิดพลาด อย่างไรก็ตามในกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้คำสันธานในงานเขียน พบลักษณะข้อผิดพลาดดังต่อไปนี้

4.1 การใช้ผิด

กลุ่มตัวอย่างใช้คำสันธานเชื่อมประโยคโดยเขียนประโยคแยกกันอยู่คนละส่วน หรือนำคำสันธานมาใช้สองคำซ้อนกัน เช่น

Now people are very selfish. **Because** the individual wants to seek for oneself.

Although we are not rich **but()** we are happy that everyone loves and helps each other.

4.2 การใช้เมื่อไม่มีความจำเป็น

The summer holiday is a normal day of mine. **When**() I wake up, take a bath and have breakfast.

While() now the society is in confusion, if we do well, the society will be good.

4.3 การละเว้น

My father is an employee. My mother is an employee.

5. คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบ่งชี้หน้านามเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 1 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 18.99 สรุปได้ว่าการใช้คำบ่งชี้หน้านาม เป็นปัญหาในงานเขียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด ซึ่งโดยส่วนมากแล้วพบว่า เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำบ่งชี้หน้านามผิด การละเว้นไม่ใช้คำบ่งชี้หน้านาม ทั้งคำบ่งชี้หน้านามทั่วไป และนามชี้เฉพาะ รวมถึงการใช้คำบ่งชี้หน้านามเมื่อไม่มีความจำเป็น ส่วนสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดนี้ อาจเนื่องมาจากความแตกต่างกันทางด้านโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาอังกฤษจะต้องใช้คำบ่งชี้หน้านามเสมอ แต่ในภาษาไทยไม่มีใช้ ตัวอย่างประโยคที่ระบุข้อผิดพลาดด้านนี้ เช่น

5.1 การใช้ผิด

It's **a**(the) most biggest problem.

She likes to feed **a**() fish.

My family is **a**() small.

5.2 การละเว้น

She is __ (the) owner of __ (the) tour company.

He is __ (an) electronic engineer.

5.3 การใช้ไม่คงที่

He sat on **the** red chair and read __ (the) cartoon book.

Then he saw a snake. He went to catch __ (the) snake.

6. กาล (Tenses) ความผิดพลาดในประเด็นการใช้กาลพบความถี่สูงมากเป็นอันดับ 3 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 12.45 อนุมานได้ว่าการบอกกาลเป็นปัญหาในงานเขียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน ซึ่งจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาโดยส่วนมากแล้วพบว่า เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กาลผิด และการใช้กาลไม่คงที่ ทั้งนี้ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ คำกริยาจะต้องเปลี่ยนไปตามกาล (เวลา) ที่เหตุการณ์เกิดขึ้น รวมทั้งการใช้กาลระดับก่อนและหลังของเหตุการณ์ ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ น่าจะมีสาเหตุหลักมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับ

ภาษาอังกฤษ เนื่องจากการใช้คำกริยาในภาษาไทยจะไม่มี การเปลี่ยนรูปไปตามกาล (เวลา) หากแต่จะ ใช้วิธีนำคำอื่นมาใช้ร่วมกับคำกริยา ทำให้เกิดเป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นกริยาของประโยค เช่น “ไป แล้ว” “จะทำการบ้าน” “กำลังจะหลับ” หรืออาจใช้คำระบุเวลาแทน เช่น พรุ่งนี้ เมื่อวานนี้ สัปดาห์ที่แล้ว สัปดาห์หน้า เป็นต้น ตัวอย่างประโยคที่แสดงข้อผิดพลาดประเด็นนี้ เช่น

6.1 การใช้ผิด

My father **die**(died) two years ago.

Last summer, I **had gone**(went) to Pattani, one of the three southern border provinces.

Then, my father **was killed**(killed) the snake by a stone.

The mirror **broken**(was broken).

6.2 การใช้ไม่คงที่

Last summer I **am**(was) very proud because I **made** money by myself.

While Matthew **wait**(waited) for an ambulance, his mother **said** to him.

When his father killed the black snake, Joe **catchs**(caught) another one.

6.3 การไม่ใช่เมื่อจำเป็น

One day the boy **stay**(stayed) home with his parents.

The first man who **is**(was) tall and slim jumped through the windows.

7. การใช้รูปกริยากลางและรูปกริยานาม (Infinitives & Gerunds) ข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 5 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 7.69 ซึ่งโดยส่วนมากแล้วพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปกริยากลางและรูปกริยานามผิด โดยเฉพาะเมื่อคำกริยาในประโยคนั้นมีมากกว่าหนึ่งตัว ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากความแตกต่างทางด้านไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวไทยไม่เข้าใจหลักการใช้กริยากลางและกริยานาม เนื่องจากในภาษาไทย คำกริยารูปเดียวกันหนึ่งคำจะทำหน้าที่เป็นคำนามก็ได้ เป็นกริยาก็ได้ ตัวอย่างงานเขียนที่แสดงข้อผิดพลาดทางด้านนี้ เช่น

7.1 การใช้รูปกริยากลางผิด

My parents want **to rest** but I want **to swam**(swim) in the sea.

The livelihood of my family is **to lived**(live) from hand to mouth or salary human.

7.2 การใช้รูปกริยานามผิด

We do many activities such as **shop**(shopping), **watch**(watching) TV and **travel**(traveling).

I think that **helps**(helping) parents is good.

8. คำกริยาช่วย (Auxiliary Verbs) จากการศึกษางานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ข้อผิดพลาดประเด็นนี้เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 8 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 3.74 ข้อผิดพลาดที่พบส่วนมากเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปกริยาช่วยผิด หรือละเว้นไม่ใช้กริยาช่วย เมื่อจำเป็น โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้น่าจะเกิดมาจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้กริยาช่วยอย่างถ่องแท้จึงเกิดความสับสนและผิดพลาด เช่น

8.1 การใช้ Modal ผิด

So when I have a problem, I **will always calling**(will always call) to my parents.

My mother **must sitting**(must sit) on the chair all day and night to save some money for me.

8.2 การละเว้น Modal

If you can do it, the society (will) have more happiness.

I hope to (be) diligent.

8.3 การละเว้นกริยา To be

If our life is good, we will (be) happy.

If you want (to be) a good youngster, you have to (be) a good example for them.

8.4 การใช้กริยา To be ผิด

I think everybody should **to be** considerate about everything.

Before we **was come**(came) back to HatYai, we went to Khong River.

8.5 การละเว้นกริยา To do

He tried to cross the window but he **not cross**(could not cross) the window.

8.6 การใช้กริยา To do ผิด

I **did washed and dried** clothes in my aunt's laundry shop.

She **doesn't** me alone.

8.7 การละเว้นกริยา To have

My father **doesn't brothers**(doesn't have) who is a son of the same parents.

9. โครงสร้างประโยคไม่สมบูรณ์ (Incomplete Structures) ข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 7 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 5.51 ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยคไม่สมบูรณ์ที่พบครอบคลุมถึง การละเว้นส่วนประธาน ส่วนกริยา หรือกรรม ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้จาก

การศึกษาอาจสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดประเด็นนี้เกิดจากการที่ผู้เรียนไม่ตระหนักถึงโครงสร้างประโยคหรือละเลย ไม่ให้ความสนใจกับส่วนประกอบที่ทำให้ประโยคสมบูรณ์ จึงทำให้ประโยคที่เขียนขาดประธาน ส่วนขยาย หรือกรรมเมื่อมีความจำเป็น ทำให้ประโยคมีความคิดหรือใจความไม่สมบูรณ์ เช่น

9.1 การละเว้นกริยา

The boy who sat on the chair in the garden.

This world will beautiful. Therefore we must generous.

9.2 การละเว้นประธาน

Make John hurt very much.

About 2-3 minutes the ambulance arrived. And took the boy to the hospital.

9.3 การละเว้นทั้งส่วนประธานและส่วนกริยา

Sunday in the morning at the garden in front of the house.

While his father was killed the snake by stone.

9.4 การละเว้นส่วนขยายหรือกรรม

He caught to show his parents.

I think if we have to lend a hand to only one, it's a big give to a society.

10. ประโยคผิดวรรคตอน (Run-on Sentences) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นอันดับที่ 12 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 2.40 ข้อผิดพลาดในงานเขียนประเด็นนี้เกิดจากการเขียนประโยคยาวเกินไป หรือหลายประโยคต่อเนื่องกันโดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนที่ต้อง ทำให้ความหมายของประโยคเข้าใจได้ยาก หรือผู้อ่านอาจเข้าใจสารไม่ตรงกับที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อสารนั้น

ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้น่าจะมีสาเหตุมาจากความแตกต่างทางด้านไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยที่ผู้เรียนชาวไทยไม่คุ้นชินกับการใช้เครื่องหมายจุด (.) แสดงการจบประโยค จึงทำให้เมื่อเขียนภาษาอังกฤษ ก็จะเขียนประโยคหลายๆ ประโยคต่อๆ กันโดยไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนใดๆ เช่น

10.1 การใช้ผิด

Many problems started from the small problems until became the big problems such as the pilferage, the sex, the addictive drugs, and the killing in spite of Thailand is the famous country about Buddhism and is called 'Town for Buddhism' but not many people realized to learn and know about Buddhism. There are 5 people in my family, my father is a seller, my mother is a housewife, my older brother is an employee, my older sister is a guide and I am a student.

11. การเรียงลำดับคำในประโยค (Word Order) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นอันดับที่ 13 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 1.65 ซึ่งโดยส่วนมากแล้วพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงลำดับคำผิด ทำให้ความหมายของประโยคบิดเบือนไป ซึ่งอาจอนุมานสาเหตุได้ว่าเกิดจากการที่ตำแหน่งของการเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างจากการเรียงลำดับคำในโครงสร้างภาษาไทย ผู้เรียนอาจไม่ทราบถึงกฎเกณฑ์วิธีการใช้ จึงใช้วิธีเรียงลำดับคำโดยเทียบเคียงกับวิธีการเรียงลำดับคำในภาษาไทย เช่น

11.1 การใช้ผิด

I help to do work **my father and mother**.

After I read a passage **finish**,

I got a lot of experience in **English using skills** for communication: speaking, writing, and listening.

This year is **anniversary 20 years** for their love.

So whenever my parents are able to, they go to **some places interesting** for nature watching.

He is very kind but he **always is strict** because I always come home very late.

I was **happy very much**.

12. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นอันดับที่ 11 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 2.46 ข้อผิดพลาดประเด็นนี้เกิดจากการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด และการไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเมื่อจำเป็น ทำให้อาจมีผลต่อการสื่อสารความคิด หรืออาจทำให้ผู้รับสารตีความบิดเบือนไปได้ เนื่องจากเครื่องหมายวรรคตอนในประโยคในภาษาอังกฤษ มีความสำคัญในการสื่อความหมายไม่น้อยกว่าโครงสร้างด้านอื่น ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบ เช่น

12.1 การใช้ผิด

But everything in Thailand,() disappears from our heart.

I like Patong because Patong has many tourists,() foreigner.

12.2 การละเว้น

My parents were farmers, when I was 8 years old, my family moved to Songkhla until today.

Whenever Thailand has a problem in society. We will solve the problem.

13. การใช้ **There-be (There-be)** ข้อผิดพลาดประเด็นการใช้ **There-be** พบมากเป็นอันดับที่ 10 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 2.77 ซึ่งโดยส่วนมากแล้วพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ **There-be** ผิด หรือใช้ **have** แทน โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากการเทียบเคียงกับภาษาแม่ ผู้เรียนอาจไม่ทราบความแตกต่างระหว่างการใช้คำทั้งสอง เนื่องจากในภาษาไทย **There-be** กับ **have** มีความหมายเหมือนกัน ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบ เช่น

13.1 การใช้ผิด

There have 5 people in my family.

Her family had her husband, her son and her.

At midnight, **there have** two thieves waiting to rob the house.

13.2 การละเว้น

One day in the park, (there are) full of trees and flowers.

(There is)**Is** one reason for us to consider adopting the western culture.

13.3 การใช้กริยา **Have** แทน

They shock so much. After that the father killed the snake and the mother warned him “Be careful because **there have** another snake”.

It’s interesting because **has** so many foreigners.

While he sat on the chair, **have** a snake on the tree.

14. การแสดงการเป็นเจ้าของ (Possessive Structures) ข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 14 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 1.34 ซึ่งโดยส่วนมากแล้วพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้โครงสร้างแสดงความเป็นเจ้าของโดยใช้ **of** หรือ **Apostrophe –s (’s)** ผิด หรือละเว้นไม่ใช้การแสดงความเป็นเจ้าของ โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากความแตกต่างทางด้านไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ โดยที่ในภาษาไทยไม่มีการใช้เครื่องหมายใด ๆ แสดงความเป็นเจ้าของ แต่ในหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีใช้ทั้ง **of** และ **’s**

14.1 การใช้ผิด

My **mother’s** is a dressmaker and house wife.

So **family’s** June very happy.

14.2 การละเว้นการใช้

My **family hometown** is Yala.

He looked out **neighbor of Sarah**.

15. คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ (Singular/Plural Nouns) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมากเป็นอันดับที่ 6 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 6.6 โดยพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ไม่สอดคล้องกับโครงสร้างอื่นของประโยค ซึ่งข้อผิดพลาดนี้น่าจะมีสาเหตุมาจากความแตกต่างทางด้านไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษในเรื่องวิธีแสดงพจน์ของคำนาม ในภาษาไทยแสดงพจน์ด้วยการบอกจำนวนโดยไม่เปลี่ยนแปลงรูปคำนาม ภาษาแม่อาจมีอิทธิพลให้ผู้เรียนละเลยการเปลี่ยนพจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษ จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว

15.1 การใช้ผิด

My brother study everyday and he has many **homeworks**.

There are many natural **place**.

So two **police man** came here and caught two thieves but seeing that a fat thief
stuck at the window.

In a dark night, there were two **thief** waiting for the house owner to sleep.

The two **childs** listening **a noise sound**.

After one minute, two **polices** arrived to a source.

By the way, my dad is tall and slim, has got short black and gray **hairs**.

There are 4 **peoples** in my family.

16. การใช้คุณานุประโยค (Relative Clauses) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมากเป็นอันดับที่ 15 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 1.18 ซึ่งส่วนมากแล้วพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คุณานุประโยคในรูปอนุพากย์คุณศัพท์ผิด โดยข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการเขียนประโยคที่ซับซ้อน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการที่พบความถี่ของข้อผิดพลาดด้านนี้น้อย อาจมีสาเหตุมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างขาดการฝึกฝนเรื่องการใช้โครงสร้างนี้ จึงไม่สามารถนำมาใช้ในการเขียนงานได้ ข้อผิดพลาดด้านนี้ จำแนกเป็น

16.1 การละเว้นไม่ใช้คุณานุประโยค

So the owners woke up and the **women was the owner** called the police to catch
thin thief inside the house.

And the final place for a trip is Hut **Chalalai is on Amphoe Panare**, situated about
2 km from Amphoe Saiburi.

16.2 การใช้รูปอนุพากย์คุณศัพท์ผิด

When they go to the beach **that** they are swimming and picnic at the sea bank.

She is an employee in a company **that** works 26 years until now.

16.3 การใช้รูปอนุพากย์วิเศษณ์ผิด

My family live in a garden house **where** is comfortable and fresh air.

Therefore, I thought that my summer holiday is the time **that** have worth.

17. วิธีรูปกริยาขยาย (Participial Phrases) ข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 17 โดยมีค่าร้อยละของความถี่อยู่ที่ 0.53 ซึ่งโดยส่วนมากแล้วพบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้วิธีรูปกริยาขยายผิด ซึ่งน่าจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้วิธีรูปกริยาขยายในภาษาอังกฤษอย่างถ่องแท้ เช่น

17.1 การใช้กริยาขยายรูปอดีตผิด

Two thieves catch, arrest and handcuffs go to jail.

The owner to got a fright very much call the police.

17.2 การใช้กริยาขยายรูปปัจจุบันผิด

I'm a lucky girl because I have a warm family, **have** a best friend which make me happy.

While he read, he saw a snake **crawl** on the tree.

จากข้อมูลที่ได้ ผู้วิจัยสามารถแยกประเด็นวิเคราะห์ออกเป็น 2 ประเด็นเพื่อระบุว่าเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซากในระดับประโยคตามนิยามศัพท์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยครายบุคคล ข้อผิดพลาดรายบุคคล หมายถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคซึ่งเกิดขึ้นซ้ำๆ ในงานเขียน โดยมีร้อยละของความถี่ประมาณ 80 เปอร์เซนต์ของข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียน จำนวน 6 ชิ้น กล่าวคือพบข้อผิดพลาดในระดับประโยคในงานเขียน รายบุคคล จำนวนอย่างน้อย 5 ชิ้น ซึ่งแสดงได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดซ้ำซากรายบุคคล

	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ค่าร้อยละของความถี่
1	คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners)	24	26.09
2	ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement)	21	22.83
3	คำบุพบท (Prepositions)	19	20.64
4	กาล (Tenses)	7	7.61
	ข้อผิดพลาดอื่นๆ		
	○ รูปกริยากลาง และรูปกริยานาม (Infinitives and Gerunds)	6	6.52
	○ โครงสร้างไม่สมบูรณ์ (Incomplete Structures)	5	5.43
	○ คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ (Singular/Plural Nouns)	4	4.35
	○ รูปกริยาช่วย (Auxiliary Verbs)	2	2.17
	○ คำสรรพนาม (Pronouns)	2	2.17
	○ ประโยคผิวดรรคตอน (Run-On Sentences)	1	1.09
	○ เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations)	1	1.09
	รวม	92	100.00%

จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 6 ชิ้น โดยคำนวณค่าร้อยละของความถี่จากการพบข้อผิดพลาดในระดับประโยคในงานเขียนรายบุคคล จำนวนอย่างน้อย 5 ชิ้น คือประมาณ 80 เปอร์เซนต์ของข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียน ผู้วิจัยพบว่าข้อผิดพลาดในการเขียนระดับประโยคที่สามารถระบุเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำซากและจัดลำดับประเด็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด 4 ประเด็นดังนี้

ลำดับที่ 1 คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้สูงสุดถึง 24 คน จากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 56.52 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 26.09 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 2 ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้สูงถึง 21 คนจากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 45.65 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 22.83 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 3 คำบุพบท (Prepositions) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้สูงถึง 19 คนจากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 41.30 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 20.64 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 4 กาล (Tenses) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้ 7 คนจากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 15.22 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 7.61 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

2. ข้อผิดพลาดซ้ำซากในระดับประโยครายกลุ่ม ข้อผิดพลาดรายกลุ่ม หมายถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ระดับประโยคที่เกิดขึ้นซ้ำซากในงานเขียนที่ปรากฏร้อยละของความถี่สูงสุด 4 อันดับแรกจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลองทุกคน ซึ่งปรากฏผลการวิเคราะห์ดังตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดซ้ำซากรายกลุ่ม

	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ค่าร้อยละของความถี่
1	คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners)	610	18.99
2	ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement)	538	16.75
3	กาล (Tenses)	400	12.45
4	คำบุพบท (Prepositions)	359	11.18
	ข้อผิดพลาดอื่นๆ	1305	40.63
	รวม	3,212	100.00%

จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวนทั้งหมด 276 ชิ้น โดยนักศึกษาผลิตชิ้นงานจำนวนคนละ 6 ชิ้น พบข้อผิดพลาดในระดับประโยคทั้งสิ้นจำนวน 3,212 ครั้ง โดยผู้วิจัยพบว่าข้อผิดพลาดในการเขียนระดับประโยคที่สามารถระบุเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำซาก จัดลำดับประเด็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด 4 ประเด็นดังนี้

ลำดับที่ 1 คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) ซึ่งมีค่าความถี่สูงสุดถึง 610 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.99 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 2 ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) ซึ่งมีค่าความถี่สูงสุดถึง 538 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.75 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 3 กาล (Tenses) ซึ่งมีค่าความถี่สูงสุดถึง 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.45 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 4 คำบุพบท (Prepositions) ซึ่งมีค่าความถี่สูงสุดถึง 359 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.18 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยพอสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเขียนระดับประโยคของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวนทั้งสิ้น 46 คน มี 4 ประเด็นดังนี้ 1) คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) 2) ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject and Verb Agreement) 3) กาล (Tenses) และ 4) คำบุพบท (Prepositions) โดยที่ข้อผิดพลาด 4 ประเด็นดังกล่าวมีความถี่สูงสุดทั้งในการวิเคราะห์รายกลุ่มและรายบุคคล

ส่วนในด้านการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนระดับประโยคของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่าเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ การละเลยต่อการนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มาใช้ในการเขียน และการไม่รู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) ศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยค ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2550-2551 จำนวน 46 คน ว่ามีข้อผิดพลาด ระดับโครงสร้างประโยคประเด็นใดที่สามารถระบุได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซาก และ 2) วิเคราะห์ สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยคเพื่อจะนำไปสู่การดำเนินการเพื่อหาวิธีแก้ไข ข้อผิดพลาดซ้ำซากที่ค้นพบต่อไป

จากวัตถุประสงค์ข้างต้นการสรุปและอภิปรายผลการทดลองดังนี้

สรุปผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยค

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียน 276 ชิ้นของนักศึกษากลุ่มทดลอง ผู้วิจัยสรุปได้ว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีปัญหาในการเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จำแนกได้ 17 ประเด็น ดังนี้

	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ค่าร้อยละ ของความถี่
1	ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement)	538	16.75
2	คำสรรพนาม (Pronouns)	359	11.18
3	คำบุรพบท (Prepositions)	116	3.61
4	คำสันธาน (Conjunctions)	32	1.00
5	คำบ่งชี้หน้าหน้านาม (Determiners)	610	18.99
6	กาล (Tenses)	400	12.45
7	รูปกริยากลาง และรูปกริยานาม (Infinitives and Gerunds)	247	7.69
8	รูปกริยาช่วย (Auxiliary Verbs)	120	3.74
9	โครงสร้างไม่สมบูรณ์ (Incomplete Structures)	177	5.51
10	ประโยคพิศดารรคตอน (Run-On Sentences)	77	2.40
11	การเรียงคำ (Word Order)	53	1.65
12	เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations)	79	2.46

	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ค่าร้อยละของความถี่
13	การใช้ There-be (There-be)	89	2.77
14	โครงสร้างแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive Structures)	43	1.34
15	คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ (Singular and Plural Nouns)	217	6.76
16	คณานุประโยค (Relative Clauses)	38	1.18
17	วลีรูปกริยาขยาย (Participial Phrases)	17	0.53
	รวม	3,212	100.00

ตารางแสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดรายกลุ่ม

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระดับประโยคจากงานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 46 คน โดยให้งานเขียนคนละ 6 ชิ้น รวมชิ้นงานทั้งสิ้น 276 ชิ้น พบข้อผิดพลาดระดับประโยคโดยภาพรวมจำนวนทั้งสิ้น 3,212 ครั้ง โดยมีประเด็นข้อผิดพลาดระดับประโยคที่สามารถระบุว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำซากจัดลำดับจากประเด็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด 4 ประเด็น ดังนี้

ลำดับที่ 1 คำบ่งชี้หน้าคำนาม (Determiners) ซึ่งมีค่าความถี่สูงสุดถึง 610 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.99 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 2 ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) ซึ่งมีค่าความถี่สูงถึง 538 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.75 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 3 กาล (Tenses) ซึ่งมีค่าความถี่สูงถึง 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.45 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 4 คำสรรพนาม (Pronouns) ซึ่งมีค่าความถี่สูงถึง 359 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.18 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

โดยข้อผิดพลาดทั้ง 4 ประเด็นมีค่าร้อยละของความถี่โดยรวมสูงสุดถึง 1,907 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.37 ความถี่ทั้งหมด ส่วนความผิดพลาดประเด็นอื่นๆ ที่ไม่จัดว่าเป็นความผิดพลาดซ้ำซากในระดับประโยคที่เหลืออีก 13 ประเด็น มีค่าความถี่ 1,305 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.63 ของข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมด

นอกจากนั้น จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระดับประโยคจากงานเขียนทั้งหมด 276 ชิ้นของ นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง 46 คน โดยคำนวณค่าร้อยละของความถี่ของข้อผิดพลาดที่ผู้เขียนแต่ละคนทำ โดยข้อผิดพลาดนั้นจะต้องเกิดขึ้นในงานเขียนอย่างน้อย 5 ชิ้นจากการผลิตงานเขียนคนละ 6 ชิ้น คิด เป็นค่าร้อยละของความถี่ที่ 80 เปอร์เซนต์ ดังแสดงตามตารางได้ดังนี้

	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ค่าร้อยละ ของความถี่
1	คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners)	24	26.09
2	ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement)	21	22.83
3	คำบุพบท (Prepositions)	19	20.64
4	กาล (Tenses)	7	7.61
	ข้อผิดพลาดอื่นๆ		
	○ รูปกริยากลาง และรูปกริยานาม (Infinitives and Gerunds)	6	6.52
	○ โครงสร้างไม่สมบูรณ์ (Incomplete Structures)	5	5.43
	○ คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ (Singular/Plural Nouns)	4	4.35
	○ รูปกริยาช่วย (Auxiliary Verbs)	2	2.17
	○ คำสรรพนาม (Pronouns)	2	2.17
	○ ประโยคผิวดรรคตอน (Run-On Sentences)	1	1.09
	○ เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations)	1	1.09
	รวม	92	100.00%

ตารางแสดงค่าร้อยละของความถี่ แยกตามประเด็นข้อผิดพลาดซ้ำซากรายบุคคล

จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 6 ชิ้น ดังกล่าวผู้วิจัยพบว่ามี ข้อผิดพลาดในการเขียนระดับประโยคที่สามารถระบุเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำซากและจัดลำดับ ประเด็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด 4 ประเด็นดังนี้

ลำดับที่ 1 คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวน นักศึกษาที่ทำ ข้อผิดพลาดในประเด็นนี้สูงสุดถึง 24 คน จากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 56.52 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 26.09 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 2 ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้สูงถึง 21 คนจากจำนวนผู้เขียน 46 คน

คิดเป็นร้อยละ 45.65 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 22.83 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 3 คำบุพบท (Prepositions) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้สูงถึง 19 คนจากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 41.30 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 20.64 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

ลำดับที่ 4 กาล (Tenses) ซึ่งมีค่าความถี่จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อผิดพลาดในประเด็นนี้ 7 คนจากจำนวนผู้เขียน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 15.22 ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 7.61 ของจำนวนผู้เขียนต่อประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพอสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยคที่พบในงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2550-2551 จำนวน 46 คน มี 4 ประเด็นดังนี้ 1) คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) 2) รูปกริยาช่วย (Auxiliary Verbs) 3) ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) และ 4) คำบุพบท (Prepositions) และเมื่อผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ค่าร้อยละของความถี่แยกเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล ปรากฏผลค่าร้อยละของความถี่สูงสุดที่แตกต่างกันโดยลักษณะของข้อผิดพลาดดังกล่าวสามารถระบุว่าเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซาก (Persisted Errors) ซึ่งหากพิจารณาในภาพรวมแล้วนักศึกษากลุ่มทดลองแต่ละคนมีข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซ้ำซากในงานเขียนจำนวน 5 ชิ้น จากงานเขียนทั้งหมด 6 ชิ้น ซึ่งหากคิดเป็นค่าร้อยละของความถี่ของข้อผิดพลาดแล้ว ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมีค่าร้อยละของความถี่สูงถึง 80 เปอร์เซนต์ และเป็นที่น่าสนใจว่าประเด็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด 4 ประเด็นแรกที่จะระบุว่าเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยคเป็นข้อผิดพลาดในประเด็นเดียวกัน

ส่วนสาเหตุข้อผิดพลาดที่พบจากการวิเคราะห์งานเขียนนั้น ผู้วิจัยสามารถสรุปภาพรวมโดยย่อได้ว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากสาเหตุหลัก คือ อิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (Mother-Tongue Interference) ซึ่งนับเป็นข้อผิดพลาดซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาไทย เนื่องจากความแตกต่าง กันในเรื่องของหลักการไวยากรณ์ และชนิดของคำในภาษาอังกฤษที่ไม่ปรากฏในหลักการไวยากรณ์ภาษาไทย โดยผู้เรียนอาจจะพยายามแปลสิ่งที่ตนเองต้องการจะเขียนโดยยึดหลักการเขียนภาษาไทย และแปลเป็นภาษาอังกฤษ รวมถึงการตั้งสมมุติฐานการเรียนรู้ที่ผิดพลาด โดยการสรุปและสร้างหลักภาษาใหม่จากหลักภาษาที่ตนเองได้เรียนรู้ไปแล้วซึ่งหลักภาษาดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่ปรากฏว่ามีใช้ทั้งในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และในไวยากรณ์ภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

จากข้อสรุปที่ได้จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการเขียนของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ดังนี้

1.1 การจัดเนื้อหา รายวิชาการเขียน ควรเริ่มด้วยการทบทวนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และควรเน้นการทำแบบฝึกเพิ่มเติม ในเรื่องการใช้ 1) คำบ่งชี้หน้านาม (Determiners) 2) ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject/Verb Agreement) 3) คำบุพบท (Prepositions) และ 4) กาล (Tenses)

1.2 ควรจัดให้มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ ให้โอกาสนักศึกษามีการฝึกฝน ทบทวนความรู้ด้านไวยากรณ์ให้สอดคล้องกับบทเรียนทางด้านการเขียน เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำมาใช้พัฒนาตนเองได้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม เพื่อทดลองหาวิธีการแก้ปัญหาการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับประโยค และระดับการเขียนที่สูงขึ้นไป รวมทั้งการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเรียนภาษาอังกฤษทักษะอื่นๆ ด้วย

บรรณานุกรม

- บำรุง ไตรรัตน์. 2540. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, ทับแก้ว, 71-80
- วรรณารต วิมลเฉลา. 2539. **ภาษาอังกฤษผิดบ่อย** พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: 06
- อัญญา เฟ่งพานิชย์. 2529. **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- Brown, 2000. Principles of Language Learning and Teaching
- Charas Ubol. 1981. **An Error Analysis of English Compositions by Thai Students**. Singapore: SEAMEO Regional Language Center.
- Chutima Srichai. 2002. **Analysis of Errors in Written Work by First Year Business Administration Students at Prince of Songkhla University, Hat Yai Campus**. Master of Arts Thesis. Prince of Songkhla University.
- Corder, 1973. **The Elicitation of Interlanguage**. In Jan Svartvik (Ed.), *Eratta: Papers in error analysis*. Stockholm: Lund CWK Glerrup.
- De Prada Creo, E. 1990. "The Process of Fossilization in Interlanguage". EDRS. 1-17
- Ellis, R. 1994. **The Study of Second Language Acquisition Learner Errors and Error Analysis**. Hong Kong: Oxford University Press.
- Han, Z. H. and Selinker, L. 1996. **Multiple Effects and Errors Resistance: A Longitudinal Case Study**. London: Berbeck College.
- Lush, Barry. 2002. "Writing **Errors: A Study of Thai Students' Writing Errors**". Thai TESOL Bulletin. 15(1), 75-82.
- Longman Dictionary of Teaching and Applied Linguistics. 1992. Oxford University Press.
- Mason, T. 2008. **Interlanguage** Retrieved 19/08/2008 from http://www.timothyjpmason.com/WebPages/LangTeach/Licence/CM/OldLectures/L7_Interlanguage.htm

- Myle, Johanne. **Second Language Writing and Research: The Writing Process and Error Analysis in Student Texts**. TESL-EJ Vol. 6 No. 2 Retrieved 13/08/2008 from
- Richards, C. J. 1974. **Error Analysis: Perspectives on Second Language Acquisition**. Singapore: Longman.
- Robinson, G.A. 2008. **If English is not your first language** Retrieved 29/08/2008 from <http://www.writingenglish.com/error1.htm>
- Rula Fahmi Batineh. 2005. Jordanian Undergraduate EFL Students' Errors in the Use of the Indefinite Article. Asian EFL Journal. <http://www.asian-efl-journal.com>
- Selinker, L. 1972. "Interlanguage", International Review of Applied Linguistics, 10, 209-231.
- Stevick, E. W. 1989. **Success with Foreign Languages: Seven Who Achieved It and What Worked for Them**. London: Prentice Hall.
- Towell & Hawkins. 1994. **Approaches to second language acquisition**. Clevedon, UK: Multilingual Matters.
- Trautmüller, Hartmut. 2008. **A Universal Interlanguage: Some Basic Considerations**. Royal Institute of Technology Stockholm Retrieved 19/08/08 from <http://www.ling.su.se/staff/hartmut/UII.pdf>.
- Warden, A. Clyde. 2001. Increasing Feedback & Decreasing Errors While Lowering Instructor Workload in ROC EFL Business English Writing Classes. www.cyut.edu.tw/~warden/papers/Award94_QBL.pdf+EFL++errors+benefits&hl=th
<http://warden.idv.tw/warden/personalPage/summary.html#DevelopmentAndApplication>
- Zapata. 2001. "Overcoming Plateaus in Second Language Acquisition. Ph.D. Dissertation. University of Kansas.
- ZhaoHong Han. 2004. **Fossilization in Adult Second Language Acquisition** Clevedon, England: Multilingual Matters.

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

- ☐ Writing Tasks
- ☐ ตาราง ก: ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียนรายบุคคล
- ☐ ตาราง ข: ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียนรายกลุ่ม
- ☐ ตาราง ค: ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซากจากงานเขียนรายบุคคล

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล

- ☐ ตาราง ก: ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียนรายบุคคล
- ☐ ตาราง ข: ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียนรายกลุ่ม
- ☐ ตาราง ค: ตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซากจากงานเขียนรายบุคคล

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษา

Writing Tasks 1-6